

Swinging Glasgow

Rundt 60 skotter betalte nylig fem pund hver for å få høre The Stone Roses' debutalbum bli spilt fra begynnelse til slutt. En ny klubb-trend er i emning.

Marius Lien (tekst og foto) Glasgow

– Folk er så travle i disse dager. De trenger å sette seg ned og slappe av. Ikke gjøre så mange ting samtidig.

Det er mannen i døren som snakker. Hipstere i 20-, 30-, og 40-årene siger inn. Stemningen på den ganske happening klubben The Berkeley Suite i Glasgow er forventningsfull. I kveld har klubb-konseptet Classic Album Sundays (CAS) kommet til Skottland for første gang.

Skrut av. CAS ble startet i London i 2010 av dj-en Colleen «Cosmo» Murphy. Bakgrunnen var bloggen til Murphys dj-kollega Greg Wilson, der han oppfordret folk til å droppe multitasking og hurtigklikkingen, og i stedet ta seg tid til ro og mak å lytte gjennom hele album. Et revolusjonerende tips i 2010, som i 2012.

Søndag 4. mars i år inviterte Wilson sine lesere til klokken 21.00 å legge fra seg alt annet, og høre igjennom Fleetwood Macs *Rumours* fra start til mål. Dette pussige lyttefellesskapet handler ikke om fysisk samvær, men foregår ved at folk rundt i verden setter på samme plate samtidig. Colleen Murphy har gjort Wilsons fellesskap til en materiell størrelse. Til en blanding av kinoforestilling, klassisk konsert og gudstjeneste. En gang i måneden samler hun Londons musikkelskere til «A Communal and Audiophile Listening Experience». Man kommer, kjøper øl, prater, slapper av. Litt utpå kvelden dimmes lyset. Platen legges på tallerkenen. Mobilene skrur av. Man tier. Og hører platen fra begynnelse til slutt. Etterpå er det litt mer fritt fram, og så er kvelden over.

Nå er det Glasgows tur. På The Berkeley Suite er åtte-ti stolrader satt opp. Rocken skal ned i sittestilling. På «scenen» står et gigantisk stereoanlegg, vinylutgaven av The Stone Roses, samt to innrammede trykk signert bandets gitarist John Squire.

– Jeg aner ikke hvordan det vil bli, sier

Sandy Wilson og nipper til drinken.

– Blir det helt knyst? Er det forbudt å snakke? Kommer én person plutselig til å sprette opp og begynne og danse? Det blir i så fall ikke meg, sier han.

– Platen koster 4.99 pund på HMV. Du har nettopp betalt en femmer for å slippe inn. Hvorfor ikke kjøpe cd-en og høre den hjemme?

– Hvis du kjøpte platen, ville du hørt den fra begynnelse til slutt? parerer Wilson, og sjekker smarttelefonen.

– Jeg ville hørt de fire første sangene, bladd litt i coverheftet, rippet den, og senere hørt på den her og der. Nå for tiden hører jeg aldri en plate i sin helhet, selv om jeg egentlig vil. Jeg hører knapt en låt fra begynnelse til slutt en gang, sier han, og uttrykker sterk misnøye med egne lyttevaner.

Dyrt. Ved anlegget står arrangøren Andrew Pirie. Han er dj og driver The Melting Pot, en diskoklubb som flere ganger har hatt norske Todd Terje på plakaten. Oslo-disko-entusiastene jobber ellers i hi fi-forretningen Loud & Clear, og er nær venn av Colleen Murphy.

– Da vi var yngre, løp vi til platesjappa da de nye skivene kom. Så var det rett hjem for å lytte nøye, igjen og igjen. Ingen gjør dette lenger. Tanken er å minne folk på hva artisten egentlig har ønsket å uttrykke, og at albumet som helhet er et viktig kunstverk, sier Pirie.

Han forteller videre at Colleen Murphy er i ferd med å arrangere lyttekvelder i New York, Los Angeles og Tokyo.

Nå kommer man helt innpå platen, slik bandet egentlig ønsket at den skulle låte. Helt nærme musikken.

ANDREW PIRIE, DJ

Selv har han holdt uoffisielle CAS-sessions i butikken på dagtid, og på Vintage-festivalen i London i sommer.

– Jeg har en følelse av at folk har lettere for å møte opp når det foregår på et utested, sier han.

Sant nok. Her kan man helle innpå og prate med likesinnede om album-formatets fortrefeligheter. Andrew er også opptatt av lydaspektet. Anlegget vi hører

Av med mobilen, på med ørene: På tallerkenen ligger The Stone Roses. For optimal lyd burde platespilleren varmet seg opp i et par-tre dager.

musikken gjennom koster alt i alt 70 000 pund.

– Før arrangementene i butikken lar vi anlegget gå i et par dager så det får varmet seg opp. Men oppriggingen er en gigantoperasjon. Så vi kunne ikke gjøre det her på The Berkeley Suite. Likevel blir lyden bedre og bedre for hvert minutt som går, sier han.

Enig, konkluderer jeg nikkende. Lyden er fin. Senere sender Pirie den spesifiserte utstyrslisten på e-post. Anlegget er et Linn Klimax-system, og platespillerens fulle navn er: «Linn Sondek LP12 Turntable, with Ekos SE Arm, Keel Subchassis, Urika Phonostage, Radikal Power Supply with Dynavector Dr T XV-1S Cartridge».

Madchester. Andrew varmer oss opp med låter som inspirerte Stone Roses-gutta. Northern Soul, syttitallsrock, åttitallslektronika, p-funk.

George Clegg har med seg datteren Lucy.

– Ni måneder gammel. Stone Roses-fan, sier George.

På hodet bærer han det som var et klassisk Stone Roses-varemerke da kvar-tetten var øyrikets største: «The Reni hat». Reni var trommisen, han hadde alltid hatt, og hatten var kul. Derfor er Renihatten i dag et konkret plagg i Storbritannia, på linje med vår egen Marius-genser.

The Stone Roses ble dannet i Manchester i 1983, men tok av da *The Stone Roses* kom ut i 1989. De var en del av den såkalte Madchester-bølgen. Happy Mondays, Inspiral Carpets og nattklubben Hacienda var andre nøkkelnavn i «bevegelsen», der rock møtte dansemusikk, og ecstasy var det foretrukne rusmiddelet. Nå er det øl og whisky som gjelder, og dansing er forbudt. George er likevel i euforisk humør. Det viser seg at han jobber på fabrikken der anlegget lages.

– Måtte ta på den hatten i dag, i morra kan vi vise deg rundt på fabrikken, så får du se alt, det blir kult. Vi leverer forresten til en butikk i Oslo også, sier han i full fart.

Entusiasmen smitter. Jo takk, mer enn gjerne en tur rundt på fabrikken, beavres! Resten av folkene i baren – 80 prosent

menn – er jevnt over høylytte og ivrige.

Rugby. «Kinosalen» er nesten fylt opp. Andrew skrur ned musikken, introduserer konseptet, sier noen ord om The Stone Roses. Det føles nesten som en demper.

– Hvis noen skal på do eller kjøpe noe å drikke, gjør det nå. Skru av telefonene, og vær snille å respektere at folk er her for å høre på albumet. Om ti minutter begynner vi, sier han.

Jeg går mot wc, og tenker et døgn tilbake, da jeg var i London og entret toget mot Glasgow, småfornøyd med at jeg skulle toge UK på langs for å høre The Stone Roses, men straks vi var ute av London fikk jeg *second thoughts*, to designberter på andre siden av midtgangen sendte ut dårlige vibber, begge tastet masete på mobil og laptop samtidig, uaffiserte av togturens potensielle ro, til sammen fire par øretelefoner gikk inn og ut av ørene, jeg surnet, og hadde selv mer enn nok med å samtidig holde styr på Charles Dickens og sauene utenfor vinduet og musikken som var i ørene, faktisk var det én greie for mye det også, så jeg smelte igjen Dickens og konsentrerte meg om sauene og spillelisten, for øvrig spesiallaget, kun enkeltlåter, litt for å irritere albumsnobbene i Glasgow, men også som en *hommage* til alt som er England og ikke London, og for å minne meg selv om alle de gode *shoegaze* britpopbandene som ble påvirket av The Stone Roses. Slowdive fra Reading: «Souvlaki Space Station». Ride fra Oxford: «Leave Them All Behind». Pulp fra Sheffield: «Common People». Boo Radleys fra Wallasey: «Upon 9th And Fairchild». Og Oasis, Manchester-bandet som kuppet tronen mens Stone Roses somlet med andreplaten. Men da «Supersonic» kom, passerte vi Rugby, hjembyen til både rugbyspillet og Spiritualized, og jeg begikk helligbrøde og gjorde nøyaktig det CAS-bevegelsen prøver å motarbeide, jeg kuttet en sang da den var skarve 40 sekunder gammel, og gikk til neste «Lay Back In the Sun» med Spiritualized: